

JA SA

LOL

potrebujem
transplantáciu mozgu

moja vlastná
prachovka

Z

nacvičujem si bozkávanie
na vlastnej ruke

musím si zapamätať, že sa NEMÁM špárat v nose

RODIČOV

čo povedala
známka obálke

otcov nechutný
zeleninový guláš

RAZ

ZBLÁZNNIM

Maddy s čudnými vlasmi

otec spálil
raňajky

HORÍ! HORÍ!

Pete Johnson

FRAGMENT

Ja sa z tých rodičov raz zbláznim

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.fragment.sk
www.albatrosmedia.sk

FRAGMENT

Pete Johnson

Ja sa z tých rodičov raz zbláznim – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

„Chlapci, len mi tak napadlo,“ začal ocko, „či by ste si nechceli trochu viac upratovať svoje izby.“

Asi sekundu som rozmýšľal. „Nie, nechceli.“

„Ach, ale teraz to bude oveľa zábavnejšie.“

„O tom pochybujem,“ zahundral som.

„Doteraz ste nemali tú správnu výbavu...“

„Ocko, nie sme predsa v armáde,“ povedal som.

„... no teraz ju už máte,“ pokračoval a podal nám dve obrovské zelené prachovky vo veľkosťi vankúša. „Tieto prachovky odteraz patria vám,“ rozžiariť sa.

„To nemyslíš vážne...“ zamumlal som.

„Ale áno, kúpil som ich špeciálne pre vás.“

Niektorí otcovia svojich synov zasypávajú počítačovými hrami, komiksmi a lístkami na futbal – my sme dostali prachovky...

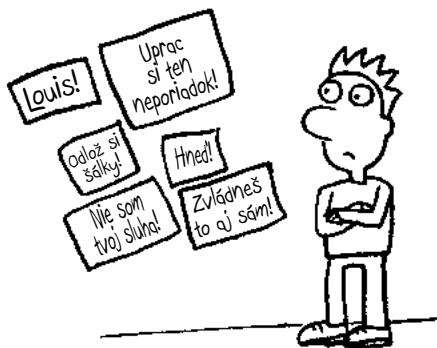

JA SA
Z TÝCH
RODIČOV
L RAZ
ZBLÁZNIM

Pete Johnson

FRAGMENT

Mojej neteri Zoe,
ktorá by si priala chodiť s Louisom do školy.

Ocko sa správa ako úplný trkvas

Pondelok 18. novembra

16.30

Stenu v mojej izbe napadli... nalepovacie papieriky! A okrem toho majú fakt drzý obsah, napríklad:

LOUIS, PREČO BY SOM TI MAL USTIELAŤ POSTEL?
KEDY SA TO UŽ KONEČNE NAUČÍŠ?

LOUIS, NEVECHÁVAJ NA ZEMI NEPORIADOK
A NERÁTAJ S TÝM, ŽE HO UPRAČEM. UROB TO SÁM!

LOUIS, NAUČ SA NOSIŤ ŠÁLKY VŽDY DO KUCHYNE,
NEVECHÁVAJ ICH NA PARAPETE, ABY SOM ICH UPRAŤAL JA!

„Ocko spravil presne to isté aj u mňa,“ fňukal Elliot, môj trpasličí brat. „Už tú izbu vôbec nespoznávam.“

Mama mi vždy len tak nabehla do izby, aby trochu poupratovala. Nikdy som nenamietal. Naopak, s radosťou som ju nechal upratavať, kedykoľvek sa jej zachcelo.

No potom ocko prišiel o prácu a mame ponúkli robotu na plný úväzok v realitnej kancelárii. A tak sa rozhodli vymeniť si úlohy.

Dnes je prvý deň, keď ocko nastúpil na pozíciu *otec v domácnosti*. Poviem ti, začal naozaj dosť zle. Chápeš, že sa ani neunúval vziať do kuchyne moje použité hrnčeky? Je to pekný lenivec. Iba frfle a všade pchá tie napaprčené papieriky.

„Keď som zbadal svoju izbu, tak som sa nahneval,“ vravel Elliot, „že som napochodoval dole a skríkol: *Oci, správaš sa ako úplný trkvas!*“

„Tomu neverím!“

„Fakt, chcel som to spraviť, ale potom som si pomyslel, že radšej počkám na teba.“

Prikývol som a povedal: „To, že sme vystavení toľkej panovačnosti, nie je zdravé pre naše mladé vnímavé mysle. Ocko má fakt šťastie, že som ešte nezavolať na linku dôvery. Musíme ho zastaviť – a presne to aj spravíme, hneď ako si upracem izbu.“

Elliot vyzeral šokovane.

„Nie, musíme tie nalepovacie papieriky poslúchnuť.“ Jedným ráznym pohybom som zodvihol hromadu vecí, ktoré som mal na podlahe, a natlačil ju pod posteľ. Elliot sa zachichotal. Potom som náhlivo postŕhal všetky otcove papieriky, ktoré som tiež hodil pod posteľ.

Elliot sa išiel popukať od smiechu.

„Tak, a teraz poďme za ockom,“ povedal som.

„Áno! Poďme s ním spraviť poriadok!“ zvolal Elliot zapálene.

Spoločne sme zbehli po schodoch.

Ocko vysával, a to naozaj profesionálne a energicky – vysávačom vrážal do každého kúta. Keď nás zbadal, vysávač vypol a povedal: „Chalani, vysávanie je oveľa vyčerpávajúcejšie, než sa zdá. No aj tak je to zábava. Tak, ako to ide?“

„Veľmi zle,“ odvetil som. S vážnymi tvárkami sme sa postavili vedľa ocka, každý z jednej strany.

„Čo sa deje?“ opýtal sa ocko s úškrnom na tvári. Od rána mal bujarú a veselú náladu a celý čas opakoval, aký je šťastný, že mohol uniknúť každodennej rutine. Nerád ho budím zo sna, no niektoré veci treba povedať nahlas.

„Ako by sa ti páčilo, oci,“ spýtal som sa, „keby som ti ja papierikmi polepil celú izbu?“

„Ale ja vás nežiadam, aby ste upratovali *moju izbu*,“ odvetil. „Len som vám tam nalepil zopár priateľských návrhov...“

„*Priateľských...?!*“ zvolali sme s Elliotom neveriacky.

„Chlapci, len mi tak napadlo,“ začal ocko, „či by ste si nechceli trochu viac upratavať svoje izby.“

Asi sekundu som rozmýšľal. „Nie, nechceli.“

„Ach, ale teraz to bude oveľa zábavnejšie.“

„O tom pochybujem,“ zahundral som.

„Doteraz ste nemali tú správnu výbavu...“

„Ocko, nie sme predsa v armáde,“ povedal som.

„... no teraz ju už máte,“ pokračoval a podal nám dve obrovské zelené prachovky vo veľkosti vankúša. „Tieto prachovky odteraz patria vám,“ rozžiaril sa.

„To nemyslíš vážne...“ zamumlal som.

„Ale áno, kúpil som ich špeciálne pre vás.“

Niektorí otcovia svojich synov zasypávajú počítačovými hrami, komiksmi a lístkami na futbal – my sme dostali prachovky.

„Teraz vám už nič nebráni v tom, aby ste začali,“ zaškeril sa.

„Mama od nás nikdy nechcela, aby sme utierali prach,“ povedal Elliot.

„Vaša matka začala pracovať na plný úväzok, takže teraz mám domácnosť na starosti ja – a ja budem robiť veci trochu iným spôsobom. Preto som sa rozhodol, že za upratovanie a čistenie svojich izieb budete odteraz niešť osobnú zodpovednosť. Samozrejme, vždy vám budem k dispozícii, ak by ste potrebovali nejakú radu alebo pomoc.“

„Príliš nás rozmaznávaš...“ povedal som ironicky.

„Podľa mňa z nás bude skvelý tím,“ odvetil.

Keď zamieril späť k vysávaču, Elliot sa zahľad na neznámy predmet vo svojich rukách. „Čo budeme robiť s týmto?“

„Čo najrýchlejšie sa toho zbav. Neboj sa, o pár dní na všetko zabudne,“ povedal som.

19.05

Zvyčajne by sa ocko dovliekol domov okolo šiestej, zapadol by do sedačky a s laptopom na kolenách by riešil pracovné záležitosti. Po večeri by zaspal rovno pred telkou, s ústami otvorenými dokorán.

Dnes tu však len pobehoval vo svojich papučkách a chystal mame čaj. No jej ani nenapadlo, že by zaspala na sedačke alebo rozprávala o tom, aký mala deň. Bola príliš zaneprázdnená

prechádzaním sa po dome a obdivovaním všetkého, čo ocko cez deň stihol.

„Chlapci, pozrite na tie čisté okná!“ zvolala.

„Vidíme,“ odvetil som. „A čo má byť?“

Potom si sadla do kuchyne a ocenila, aké je milé, že teraz pre zmenu navaril niekto večeru pre ňu!

„Nuž, odteraz je kuchyňa moje územie, moje kráľovstvo,“ vyhlásil ocko. „Necháš všetko na mňa, dobre, Jessica?“

„Určite nenamietam,“ odvetila mama.

Potom otec priniesol svoje lečo a všetkým nám naložil štedrú porciu. „Len si dajte,“ vravel. „Bude ho dosť aj na dupľu.“

„Bleee!“ skríkol Elliot a jeho prvý hlt sa rozprskol po celom stole.

„Mal som si vziať dáždňik,“ zavtipkoval som.

„Elliot, takto by si sa pri stole správať nemal,“ povedala mama.

„Ale je to nechut...“ začal brat.

„Už ani slovo!“ energicky ho prerušila mama.

„Asi som ho dobre nechutil,“ priznal ocko.

„A o akú chuť malo ísť?“ zahundral som smerom k Elliotovi. Necítil som tam nič, až na staré ponožky.

„Len jedzte, chlapci,“ povedala mama. „Je to výborne sýte.“

Elliot mi zašepkal: „Radšej by som zjedol vlastné šušne ako ockovo lečo.“

„Vieš čo?“ zašepkal som späť. „Aj ja by som radšej jedol tvoje šušne.“

19.15

„Ocka by som vyrazil!“ vravel mi Elliot nahnevane.

„Hneď v prvý deň?“

„Áno, je nanič. Vedel som, že to tak dopadne. Otcovia jednoducho nemôžu byť mamy.“

Ranné prekvapenie

Pondelok 18. novembra
(pokračovanie)

19.35

Strávil som kopec času (celých dvadsať minút) snahou napísať esej na dejepis. Už ma bolí ruka a aj mozog. V záujme svojho zdravia musím prestať.

Problém je v tom, že tá esej mala byť už dávno napísaná. A čo je ešte horšie, mojím dejepisárom je zástupca riaditeľa, pán Suchý, známy ako *Suchár*. Je hrozivejší ako gorila. Napríklad dnes, keď som sa mu opatrne snažil vysvetliť, prečo svoju esej odovzdám trochu neskôr, okamžite zaťal zuby ako zúrivý buldog a štekol: *Hneď v utorok ráno chcem mať tú esej na stole – a v tvojom záujme dúfam, že bude naozaj dobrá!*

Zato ja ani len nedúfam, že bude dobrá. Či aspoň priemerná. No naozaj to nie je moja chyba, pretože na jeho hodinách sa snažím dávať pozor najviac, ako sa dá. Keď však počujem jeho hlas, moje uši sa automaticky vypínajú.

Positívne je, že som už zvládol napísať celých dvanásť riadkov. Ale už menej pozitívne je, že to je vlastne *celá* moja esej. Aj tak sa vraví, že ľudia chcú vždy prídavok. A možno je dokonca lepšia, než si myslím.

19.40

Nie, to určite nie.

19.41

Čo sa týka školy, niečo by si o mne mal vedieť.

Nevychádzame spolu.

Nikdy som ju nemal rád, nikdy som nezapadol. No som nútený tam chodiť a každý deň čeliť otravným učiteľom. Keby si sa ktoréhokoľvek z nich na mňa opýtal, presne viem, čo by povedal: *Louis nie je príliš bystrý, no zato je mimoriadne lenivý.*

Nie je to pravda – určite nie som lenivý, pretože každú večer niekoľko hodín študujem. Ide však o predmet, ktorému v škole nevenujeme ani sekundu – komika.

Tak dobre, ako mi ide rozprávanie vtipov, tak nanič som vo všetkých vyučovacích predmetoch.

Preto je mojím veľkým snom, mojou jedinou ambíciou stať sa zabávačom. No najprv ma musia objaviť. A na to treba agenta.

Ale ja jedného mám.

Maddy chodí do inej školy ako ja. Stretli sme sa na dramatickom krúžku, pretože miluje herectvo. Nanešťastie, vždy keď má vystúpiť na pódium, dostane hroznú trému, a preto sa musela svojho sna stať sa svetoznámu herečkou zriecť. Namiesto toho sa rozhodla byť agentkou.

Ja som jej prvým klientom – a už mi aj pomohla účinkovať v jednej televíznej talentovej relácii s názvom *Drzé decká*. Je to na satelitnom kanáli, takže si to možno ešte nevidel. Ale ver mi: je to úžasná šou!

Každý týždeň sa predstaví dvanásť súťažiacich a diváci si zvolia svojho víťaza. Všetci potom idú do veľkého finále – *Finále víťazov*. Ten, kto zvíťazí, získa možnosť pripraviť si svoje vlastné polhodinové vianočné vystúpenie.

Do súťaže som išiel so svojimi vtipmi. *Tak veľmi* som chcel vyhrať!

Skončil som druhý. Porazil ma papagáj. Toľká hanba, viem. Bol som úplne zruinovaný,

až kým sa nerozhodli, že aj jeden súťažiaci z druhého miesta sa bude môcť zúčastniť veľkého finále – a vybrali mňa!

Čoskoro mi budú volať v súvislosti s dátumom *Finále víťazov* a potom... Nuž, Maddy je skalopevne presvedčená, že tentoraz to bezpochyby vyhrám. To znamená, že získam aj vianočné vystúpenie – a potom už určite nebudem mať čas na školu. Budem príliš zaneprázdnený cestovaním a zabávaním ľudí po celom svete – a vo všeobecnosti budem viesť život vyťaženého biznismena.

20.10

Ešte jednu vec by som ti o mne a Maddy rád povedal. Nie je to len moja agentka – práve sa stala aj mojou frajerkou. Zatiaľ sme neboli na žiadnom rande. K tomu sa treba dopracovať, nie?

Ale myslím, že už je najvyšší čas.

20.25

Práve som zavolať Maddy. Hneď vzrušene spustila: „Už ti volali z *Drzých*...?“

„Nie, ešte nie. Volám ti, Maddy, aby som sa spýtal, kedy by si mala čas na naše...“ Ani neviem prečo, no tu som prešiel na hlbší hlas. „... prvé rande.“

Zrazu znela nervózne. „Ehm, no, kedy by to vyhovovalo tebe?“

„Urobil som si pre teba miesto v diári,“ povedal som. (Raz som to počul niekoho povedať v telke a znelo to cool.) „Tak si len povedz miesto a čas – a ja sa dostavím. Osobne.“ Znel som dosť uvoľnene, no v skutočnosti mi nejako zvláštne bilo srdce.

„Čo tak v piatok večer?“ navrhla.

„Už si to píšem do diára. Môžeme ísť k *Lui-gimu*?“

„Iba ak si účet rozdelíme, je tam veľmi draho.“

„Keď pozývam dievča na rande, Maddy, peniaze pre mňa nehrajú rolu.“ To bolo zdvorilé, však? Aby som si bol istý, že to pochopila, dodal som: „Takže platím aj za teba.“

Keď som zložil telefón, srdce mi stále divo bilo. Takže naozaj je to tu...

Utorok 19. novembra

7.25

Zobudil som sa na to, ako mi Elliot vtrhol do izby s krikom: „Horí! Horí! Nie je to super?“

„O čom to vravíš?“ začal som. Potom som začul pískanie požiarnych hlásičov a vyskočil som z postele.

Na schodoch sa k nám pridala aj mama, ešte stále so zalepenými očami. „Čo sa deje? A kde je váš otec?“

V tom momente vyletel z kuchyne ocko. „Dobré ráno všetkým!“ zvolal na nás. „Prepáčte, že vás budím, no nie je sa absolútne čoho báť.“

„Prečo sa teda zapol alarm?“ spýtal sa Elliot.

„To bola len maličká nehoda. Chcel som pre vás na raňajky pripraviť teplé croissanty, no keď som ich dal do hriankovača...“

„Ach, oci...“ začal Elliot.

„Bol to milý nápad,“ povedala nadšene mama, zatiaľ čo dym pomaly stúpал po schodoch, „a nič zlé sa nestalo.“

Keď sa ocko opäť rozbehol do kuchyne, Elliot zamrmlal: „Neznášam croissanty a...“

„To nehovor,“ prerušila ho mama. „Pre tvojho otca to nie je jednoduché.“

„Ani pre nás nie je jednoduché,“ odsekol Elliot, „jeť všetko, čo navarí.“ Zišiel po schodoch a zakričal: „Mami, došlo nám mlieko!“

„To sa už mamy netýka!“ zvolal ocko. „Hneď to zariadim,“ dodal a vyrazil do obchodu.

9.00

Suchár sa pohybuje ako puma. Niežeby chodil po štyroch (aj keď to by som si veľmi rád pozrel),

ale ani nevieš, že je nablízku, až kým na krku nepocítiš jeho horúci dych.

Bol som v škole iba milióntinu sekundy a už som cítil celý prúd horúceho vzduchu. Otočil som sa. Stál tam Suchár a hľadel na mňa.

„Dúfam, že si priniesol esej,“ zavrčal.

Chvíľu som sa hrabal v taške a potom som vytiahol svoj zošit na dejepis. „Je to tam,“ povedal som a na odľahčenie situácie som dodal: „Prijemné čítanie.“

Ani náznak úsmevu. Len potichu odplával preč s mojím zošitom zastrčeným pod pazuchou.

9.05

Vieš, čo si želám? Aby sme si v škole ešte stále vyfarbovali. Išlo mi to naozaj dobre. No svoj vrchol som asi dosiahol príliš skoro, pretože teraz nie som dobrý v ničom. Ale nevádi – lebo pokiaľ som v triede ja, nemusíš sa nikdy báť, že budeš v niečom najhorší!

15.20

Práve som mal poslednú hodinu – dvojhodinovku matematiky –, keď do triedy vtrhla školská sekretárka. Myslí si o sebe, že je strašne dôležitá, a po škole sa promenáduje s ohrnutým nosom. Niečo zašepkala učiteľovi. Dúfal som,